కథా కౌముది

శ్రీ ప్లవ నామ సంవత్సర ఉగాది సందర్భంగా
వంగూరి ఫౌండేషన్ ఆఫ్ అమెరికా వారు నిర్వహించిన
26 వ ఉగాది ఉత్తమ రచనల పోటీ లో
'నా మొట్టమొదటి కథ' విభాగంలో ప్రశంసా పత్రం పొందిన కథ

"హృదయ స్పందన"

కల్యాణి నల్లాన్ చక్రవర్తుల (Sunnyvale, CA)

"**అమ్మా!** మీకు జరిగింది అన్యాయమే కాదనను, కానీ..."

"ఏమిటయ్యా! ఒకసారి చెప్తే అర్థం కాదా! మా బాధలో మేమున్నాము. మమ్మల్ని ఇబ్బంది పెట్టకు. వెళ్ళు!"

"అదికాదండీ..ఒక్కసారి నేను చెప్పేది పూర్తి గా వినండి.."

"ఏది కాదయ్యా! అసలు మేమే ఊహించని ప్రమాదం తో తీరని దుఖంలో ఉన్నాము. మధ్యలో నీ గోల ఏమిటీ..! మేమలాంటి పనులు చేయలేం.." ఏడుస్తూనే గట్టిగా కసిరాడు రాఘవ.

"డాక్టర్ గారు..! మరొక్కసారి వాడిని చూడండి..! నా బంగారు కొండ వాడు..! ఇంతలో నాకింత అన్యాయం చేయడు. నిన్ననే చెప్పాడు 'అమ్మా నాకు టాప్ యూనివర్సిటీ లో సీట్ వస్తుంది చూడు..నేను డాక్టర్ అవుతానమ్మా, ఎంతో మందికి వైద్యం చేస్తాను. జీవితాన్నిస్తాను' అని, ఎంతో భవిష్యత్తు ఉన్నవాడు, ఇంతలో అలా ఎలా వెళ్లిపోతాడు.."

పెద్దగా రోదిస్తూ అంది లక్ష్మి రాజ్యం.

"అయాం సారీ! అమ్మా!.. అతనికి తలకు తగిలిన దెబ్బ చిన్నది కాదు. కోలుకునే అవకాశం ఏమాత్రం ఉన్నా నేనిలా చెప్పను. నేనింతకంటే ఇంకేమి చెప్పలేను మీ ఏర్పాట్లు మీరు చేసుకోండి..." చిన్నగా అయినా గట్టిగా చెప్పి అక్కడ నుండి వెళ్లి పోయాడు డాక్టర్.

ట్వెల్త్ గ్రేడ్ పూర్తి కాగానే, ఎంబిబిఎస్ కోసం అన్ని యూనివర్సిటీ లకు అప్లై చేసి ఫలితాల కోసం ఎదురుచూస్తున్నాడు ప్రకాష్.

వీకెండ్ నలుగురు స్నేహితులతో కలిసి కారులో బిక్సర్ బీచ్ కి వెళ్తూండగా,

మధ్యలో లేన్ మారుతూ, అనుకోకుండా స్టీరింగ్ కంట్రోల్ తప్పి పక్కనే ఉన్న పల్లంలోకి కారు దూసుకుపోయి, స్పీడ్ గా వెళ్లి చెట్టుకు కొట్టుకుంది. డ్రైవర్ సీట్ పక్కన కూర్చున్న ప్రకాష్ సీట్ బెల్ట్ తొలగించి పెట్టుకోవడం మరిచిపోయాడు. అనుకోకుండా కారు అదుపుతప్పి, చెట్టుకు గుద్దుకుని, డోర్ తెరుచుకోవడం వల్ల ప్రకాష్ ఎగిరి బైటకి పడి, డైరెక్ట్ గా వెళ్లి తల చెట్టుకి గుద్దుకుంది.

మిగతా వారు లోపలే ఉన్నారు, కనుక చిన్న దెబ్బలు తగిలాయి. వెంటనే 911 కి కాల్ చేశారు.

అంబులెన్స్ సహాయం తో ప్రకాష్ ని హాస్పిటల్ కి తరలించినా మెదడులో ముఖ్య నరాలు చిట్లి, విపరీతమైన రక్తస్రావం కావడం తో బ్రెయిన్ డెడ్ అయిపోయింది. డాక్టర్లు తీవ్రంగా ప్రయత్నించి చేతులెత్తేశారు.

ఇంక లాభం లేదు! ఇంటికి తీసుకెళ్లి పొమ్మని చెప్పారు. తల్లి తండ్రులు ఆ క్షోభ భరించలేక ఏదో విధంగా తమ బిడ్డని రక్షించమని, రాత్రి నుండి బతిమాలుతూనే ఉన్నారు.

ప్రమాదంలో కాలు విరిగి హాస్పిటల్ లో ఉన్న స్నేహితుడిని చూడడానికి వచ్చిన హరీష్ ఇదంతా గమనించి, విషయం అర్దం చేసుకున్నాడు.

ఆ తల్లి తండ్రుల బాధ చూసి, తన బాధ గుర్తుకువచ్చి, కంట నీరు ధారాపాతంగా కారుతుంటే తుడుచుకోవడం కూడా మరిచిపోయి మూడు గంటల నుండి అక్కడే కూర్చుండి పోయాడు.

ఆ వేదన ఎంత భయంకరంగా ఉంటుందో తనకి తెలిసినా, తన ధ్యేయం గుర్తుకు వచ్చి, వారి ఆవేదన కాస్త నెమ్మదించే వరకు ఉండి, ధైర్యం చేసి వారిని అడగాలని ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు.

మొదట రాఘవ, బంధువులు అతను అడుగుతున్న విషయానికి కోపం వచ్చి, గట్టిగా అరిచి విసుక్కున్నా, తరువాత 'మా ఆచారం ప్రకారం అలా చేయకూడదు. మనిషి కి మరుజన్మ ఉంటుందని నమ్ముతాము. మేమలా చేయము దయచేసి వెళ్ళమ'ని కోపంగా చెప్పారు.

అయినా పట్టు వదలక వారిని బతిమాలి అయినా సరే, విషయం అర్థమయ్యేలా చెప్పి, ఆ పని వారితో చేయించాలని గట్టి నిర్ణయంతో వారితో మళ్లీ మళ్లీ మాట్లాడే ప్రయత్నం చేశాడు.

వెంటిలేషన్ మీద ఉన్న తమ కొడుకు శ్వాసను చేతులారా ఆపమనలేక, జరగబోతున్న అనర్ధాన్ని ఆపలేక, అక్కడే కుర్చీల్లో చతికిలబడి దుఃఖిస్తున్న ఆ తల్లితండ్రులు, మిత్రుల వద్దకు చివరి ప్రయత్నంగా వెళ్ళాడు హరీష్.

"సర్! దయచేసి నన్ను అపార్ధం చేసుకోకండి. మీ మంచికే చెప్తున్నాను..."

అంటూ పక్కన ఉన్న మిత్రుల వైపు తిరిగి,

"సార్! మీరైనా ఒప్పించండి వారిని. మీ అబ్బాయి అంత చిన్న వయసులో అర్ధాంతరంగా పోవడం ఆ తల్లి తండ్రులకే కాదు, నాకూ చాలా బాధగా ఉంది. వారి దుఃఖం తీర్చడం ఎవరి వల్లా కాదు కానీ, కొంచెం సంయమనంగా ఆలోచిస్తే, పోగొట్టుకున్న వారి అబ్బాయిని ఎంతో మంది జీవితాలలో చూసుకోవచ్చు. అబ్బాయి డాక్టర్ కావాలనుకున్నాడు అంటున్నారు. అతనే డాక్టర్ అయి ఉంటే భవిష్యత్ లో ఎందరు ప్రాణాలను కాపాడి ఉండేవాడు.

ఇప్పుడు అతనికి ఆ అవకాశం వచ్చిందని అనుకోండి. మనిషిగా తను దేహత్యాగం చేస్తూ, సాటి మనుషులకు జీవితాన్ని ఇవ్వగలిగే జీవిత సార్ధకత ఎంతమందికి వస్తుంది. అతని జీవితాశయం వృధా అవకూడదు. అతని ఆశయం అతని మరణం లోనూ వీడకుండా మీరు చేయవచ్చు.

అతని కళ్ళు, గుండె, లివర్, కిడ్నీలు, దాదాపు అన్ని భాగాలు చక్కగా పనిచేస్తూనే ఉండి ఉంటాయి. అతని చివరి శ్వాస ఆగే లోగా మీరు మంచి నిర్ణయం తీసుకుంటే జీవితాంతం మీకొడుకు ఏదో రూపంలో ఎక్కడో ఒకచోట ఉన్నాడన్న తృప్తి మిగులుతుంది. అంత మందికి జీవనదానం చేసిన పుణ్యం మీ అబ్బాయికి దక్కుతుంది.

నేనూ ఊరికే చెప్పడం లేదు సార్! నేను నా ఆరేళ్ల కొడుకుని పోగొట్టుకున్న బాధను అనుభవించిన వాడినే. పుత్రశోకం ఎంత భయంకరంగా ఉంటుందో నాకూ తెలుసండీ!

ఒకరోజు ఉన్నట్టుండి స్కూల్ లో స్పృహ తప్పి పడిపోయిన నా కొడుకును పరీక్ష చేసిన డాక్టర్లు గుండె కవాటాలు బలహీనంగా ఉన్నాయి. వయసు పెరిగినా కొద్ది మరింత బలహీనమవుతాయని వాటిని మార్చకపోతే పిల్లవాడు దక్కడని, డోనార్ లు ఉంటే ప్రయత్నించమని చెప్పారు. ఏడాది పాటు ఎంతగానో ప్రయత్నించాను.

ఎన్నో సంస్థలలో ఆర్గాన్ డొనేషన్ చేసిన వారిని ఎంక్వైరీ చేసి, అందుబాటులో ఉంటే చెప్పమని అర్జి పెట్టాను. కానీ బ్రతికున్న మనిషి నుండి తీయలేనివి కాబట్టి అంత సులభంగా దొరకవు. మరొకరి మరణం కోసం చూడడమంత దుర్భర పరిస్థితి మరొకరికి రాకూడదు. నా బాబు కంటే ముందు నుండి ఎదురు చూస్తున్న ఎంతోమంది అభాగ్యులను దాటి నావరకూ రాలేదు. నా కొడుకు నన్ను వీడి వెళ్ళిపోయాడు.

అప్పుడే నేను, నా భార్య మా తదనంతరం మా శరీరంలో ఉపయోగపడే ఏ భాగమైన నిరభ్యంతరంగా మరొకరికి చేర్చమని రిజిస్టర్ చేసుకున్నాము.

ఇప్పుడు కూడా నేను మిమ్మల్ని ఏమీ కోరడం లేదు. ఎలాగూ తిరిగి రాని లోకాలకు పయనమవుతున్న మీ అబ్బాయి ఆత్మ కు ఒక మంచి పని చేస్తూ లోకాన్ని వీడానన్న తృప్తి, శాంతి కలిగే విధంగా మీరు ఈ నిర్ణయం తీసుకుంటే బావుంటుంది.

దయచేసి మీరైనా వారిని ఒప్పించండి సర్!

ఏటా.. అవయవదానం కోసం చిన్న చిన్న పిల్లల నుండి పెద్దవారి వరకు లక్షల మంది ఎదురు చూస్తున్నారు.

దాతలు గా ఉన్నవారు వందల్లో ఉంటున్నారు. నావంతుగా నేను ఒక్కరిని అందులో చేర్చగలిగినా సంతోషమే అన్న ఉద్దేశ్యంతో, నావంటి తండ్రికి ఒక్కరికైన మీరు ఆనందాన్ని పంచగలరేమో అని ఆశతో కోరుతున్నాను.

నూతన జీవాన్ని పొందిన వారి ఆశీస్సులు జీవనదాత గా మీ అబ్బాయికి అందుతాయి. మంచి నిర్ణయం తీసుకోండి సర్!

అంటూ కన్నీళ్ళతో ప్రార్థించాడు.

తన మాటలతో లక్ష్మి రాజ్యం, రాఘవ కొంత కన్విన్స్ అయినట్టు అనిపించారు.

"మీరు ఒప్పుకొనెట్టు అయితే డాక్టర్ తో మాట్లాడండి. వారు ఎటువంటి నిర్ణయము త్వరగా తీసుకుంటారు ప్లీజ్.." అంటూ అభ్యర్థించాడు.

ఇండియా లో పేరెన్నికగన్న పెద్ద హాస్పిటల్.

రెండు రోజులు గా రాఘవ కి గుండె నొప్పిగా ఉందని ఎందుకైనా మంచిది అన్నివైద్య పరీక్షలు చేయిస్తే మంచిదన్న భార్య భయం, ఫ్యామిలీ డాక్టరు సలహాతో హాస్పిటల్ లో జాయిన్ అయ్యాడు. డాక్టర్లు అతన్ని రెండు రోజులు అబ్జర్వేషన్ లో ఉంచారు.

అన్ని టెస్టులు చేశారు.

కార్డియాలజిస్ట్ డాక్టర్ రాబర్ట్ వచ్చి అన్ని రిపోర్ట్స్ పరిశీలించాడు.

అతన్ని చూడగానే ఏదో ప్రసన్నంగా అనిపించింది రాఘవకు.

" ఎలా ఉన్నారంటూ" రాఘవ ను పలకరించి, రిపోర్ట్స్ అన్ని బాగానే ఉన్నాయని, గుండె కొంచెం బలహీనంగా ఉందని,

కాస్త కొలెస్ట్రాల్ లెవెల్స్ కూడా ఎక్కువ గా ఉన్నాయి. జాగ్రత్తగా డైయట్ పాటిస్తూ, వత్తిడి తగ్గించుకుంటే మంచిదని సూచించి, బీపీ కి మందులు మార్చి రాసిస్తూ, మీరిక ఇంటికి వెళ్ళవచ్చునన్నాడు.

అతన్ని చూస్తుంటే రాఘవకి ఏదో తెలియని ప్రశాంతత.

మరీ కాసేపు ఉంటే బాగుండునన్న భావన.

రాబర్ట్ చాలా నెమ్మదిగా, మృదువుగా అన్ని విషయాలు వివరించాడు.

కావలసిన మెడిసిన్స్ అన్నీ రాసిచ్చి, టేక్ కేర్ అంటూ మృదువుగా రాఘవ చేయి నొక్కి వెళ్లబోతూ....

ఏదో మరిచిపోయిన గా వెనక్కి వచ్చిన రాబర్ట్,

రాఘవ దగ్గరగా వచ్చి మెల్లిగా అతన్ని కౌగలించుకున్నాడు.

అతని స్పర్శ తో తో రాఘవ లో ఏదో తెలియని ఆత్మీయతా భావం సముద్రపు అలలా బలంగా తాకింది.

లోపలెక్కడో గుండెలో దాగి అణగారిన పుత్ర వాత్సల్యం పెల్లుబికింది. అప్రయత్నంగా రాఘవ కూడా రాబర్ట్ ని గట్టిగా పట్టుకున్నాడు. అతని గుండె లయ తనకేదో చెప్తున్నట్టు గా తోచింది.

ఐదు నిముషాల పాటు అలాగే గట్టిగా పట్టుకొని మెల్లిగా వదిలేసి బై చెప్తూ వెళ్ళిపోయాడు రాబర్ట్.

అర్ధం కాని అయోమయం తో తనకు కలిగిన ఆ ఫీలింగ్ ఎందుకో! ఏమిటో! అర్ధం కాక అలాగే ఉండి పోయాడు రాఘవ.

లక్షి రాజ్యం కూడా తనలో ఏదో కలవర పాటును గుర్తించింది. ఎవరా డాక్టర్!? అతన్ని చూస్తే ఎందుకింతగా మనసును మెలి పెట్టిన బాధ, అంతలో ఏదో సంతోషం అనుకున్నారు.

కాసేపు ఏమీ మాట్లాడకుండా, ఒక రకమైన భావనలో ఉండి పోయారు ఇద్దరూ.

ఎందుకో మరొక్కసారి రాబర్ట్ ని కలవాలని అనిపించింది ఇద్దరికీ. అదే విషయం అక్కడి మేల్ నర్స్ తో చెప్పి అతని వివరాలు అడిగారు.

రాబర్ట్ అక్కడి కార్డియాలజీవిభాగంలో ప్రముఖ సర్జన్ అని, గత మూడేళ్లుగా పనిచేస్తున్నారని, కానీ ఉన్నట్టుండి ఎందుకో ఇక్కడ మానేసి వెళ్ళిపోతున్నాడని. ఎక్కడికి వెళ్తున్నారో తెలియదని అతనిక్కడ చూసిన చివరి పేషెంట్ మీరేనంటు వివరాలు చెప్పాడు.

అతన్నెలాగైనా ఒక్కసారి చూడాలని ఇద్దరూ బతిమిలాడడం తో రాబర్ట్ వారి గదికి వచ్చాడు.

అతన్ని చూడగానే దగ్గరగా వెళ్లి, తన మనసులో ఆరాటాన్ని వివరించాడు రాఘవ. ఎందుకు తనకిలా అనిపిస్తుందని. అతని గుండె చప్పుడు తనలో ఏదో తెలియని వాత్సల్యాన్ని కలిగిస్తుందని అడిగాడు.

రాబర్ట్ నవ్వి ఇద్దరి మధ్య కూర్చొని లక్షి రాజ్యం, రాఘవ దంపతుల చేతులు పట్టుకొని,

"మీ ఈ కలవరానికి కారణం మీ అబ్బాయి గుండె నాలో ఉండడమే.

ఆరెళ్ళ క్రితం ఏక్సిడెంట్ లో గాయపడిన మీ అబ్బాయి ఆర్గాన్స్ డొనేట్ చేద్దామని నిర్ణయం తీసుకోగానే, అదే హాస్పిటల్లో గత రెండేళ్లుగా గుండె మార్పిడి కోసం ఎదురు చూస్తున్న మెడికల్ విద్యార్థి నైన నాకు ఆ గుండెను ట్రాన్స్ ప్లాంట్ చేశారు.

హాస్పిటల్ నియమాల ప్రకారం అవి ఎవరికి అమరుస్తారో ఆ వివరాలు డొనేట్ చేసిన వారికి, రిసిపైంట్ కి తెలియనివ్వరు.

కానీ నన్ను సర్జరీ రూం కి తరలిస్తూ ఉండగా మిమ్మల్ని చూసాను. మీరు మరొక డాక్టర్ తో మాట్లాడడం విన్నాను. మీరు మీ బాధలో ఉన్నారు. నాకు విషయం అర్థమైంది. మీరు నన్ను చూడలేదు.

అక్కడే చేతులెత్తి మీకు నమస్కరించాను. సర్జరీ తరువాత నేను ఇంటికి వెళ్ళిపోయాను. కానీ అదే హాస్పిటల్ లో పనిచేస్తే, మిమ్మల్ని మళ్లీ ఎదుర్కుంటానేమో బలహీన పడతానని అనుకున్నాను.

ముఖ్యమైన కాన్ఫరెన్స్ పని మీద ఇక్కడికి వచ్చిన నేను మిత్రుల కోరిక మేరకు ఈ హాస్పిటల్ లో నా వైద్య సేవలు అందిస్తూ ఉన్నాను.

నిన్న ఇక్కడ మిమ్మల్ని చూసాక, నన్ను నేను సంభాళించుకొలేక పోయాను. ఒకసారి మిమ్మల్ని హగ్ చేసుకొని నా కృతజ్ఞత తెలుపుకోవాలని అనుకున్నా, కానీ మీరు మీ అబ్బాయి హృదయాన్ని ఇంత త్వరగా గుర్తిస్తారని ఊహించలేదు. మీకిక్కడ హాస్పిటల్ లో ఫ్యామిలీ డాక్టర్స్ ఉన్నారని, మీకే ఇబ్బంది ఉన్నా ఇక్కడికే వస్తారని తెలిసింది.

ఇక్కడే ఉంటే మీకు కనిపించి, నేనెవరో తెలిస్తే మీకింకా బాధ కలిగించిన వాడిని అవుతానని వేరే హాస్పిటల్ కి వెళ్ళిపోవాలని అనుకున్నాను.

మీ అబ్బాయి ద్వారా మీరు నాకు అందించిన ఈ కొత్త జీవితానికి సార్థకత కలిగేలా జీవించాలని నన్ను ఆశీర్వదించండి. టేక్ కేర్!" అంటూ, వడి వడి గా బైటికి వెళ్ళిపోయాడు.

లక్ష్మి రాజ్యం, రాఘవ దంపతులకు ఆనందాశృవులతో కన్నులు నిండిపోగా..

తమ కొడుకు ప్రకాష్ ఈ రూపంగా బతికే ఉన్నాడు...వాడికి ఇష్టమైన డాక్టర్ వృత్తిలో ఆ గుండెలో ఒదిగి ఉన్నాడని తెలిసి ఉద్వేగానికి గురయ్యారు.

ఆరోజు ఆ ఆవేదనలో ఆవేశంలో ఆ నిర్ణయం తీసుకోకపోయి ఉంటే ఈరోజు ఇంత తృప్తి పొంది ఉండే వారం కాదని,

ఆనాడు తమని బతిమిలాడి ఒప్పించిన హరీష్ కి మనసారా కృతజ్ఞతలు తెలియజేసుకుంటు, తృప్తి నిండిన హృదయాలతో ఇంటికి బయలుదేరారు. ★★★★